

Hồi thứ ba mươi mốt

Đình Hoàng Sơn Sơn Hưng Thiết Mạng

Trong lúc Tuệ Giác Thần Ni còn đang suy tính do dự, thì Nam Hoang Hạt Đạo lại cất tiếng cười nhạt kiêu ngạo:

- Tuệ Giác Đại sư, Sao đại sư không dám ra chỉ giáo? Hay là đại sư sợ trong tay Phí mỗ sử dụng cả hai thứ binh khí một lượt. Nếu vậy, để Phí mỗ bỏ đi một món, hoặc dùng tay không lãnh giáo vài đường “Đa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp” của Đại sư cũng được!

Mấy câu nói của Nam Hoang Hạt Đạo có vẻ cuồng ngạo khinh người quá độ, khiến Tuệ Giác Thần Ni không còn nhịn nhục được nữa, nên bà ta nhướng cặp trường mi, niệm một tiếng A Di Đà Phật, mà rằng:

- Phí Đạo trưởng, cây Bích Ngọc Như Ý của đạo trưởng tuy có nổi tiếng tuyệt diệu với các chiêu thức “Cửu chuyển kinh hồn”, “Tam Hoa Đoạt Mệnh” và cây “Âm Trầm Ma Trúc trượng” cũng có oai lực không kém. Nhưng đâu có phải vì vậy mà đạo trưởng đã có thái độ cuồng vọng coi thường nhân vật thiên hạ như thế được?

Theo liền với ba tiếng “như thế được” vừa dứt, thanh “Tử Nghệ Kiếm” nằm trên lưng Tuệ Giác Thần Ni đã ra khỏi bao, mang theo một vầng ánh sáng màu tía chói lọi, cùng những tiếng ngân vang rền như tiếng chuông vàng!

Lúc đó bỗng nhiên Cô Vân Đạo Trưởng cũng nhướng mày lên tiếng hỏi Tuệ Giác Thần Ni:

- Lôi Âm Kiếm Pháp của đại sư là một môn tuyệt học, chuyên dùng để hàng phục tà ma, đương nhiên oai lực phải tuyệt luân rồi, nhưng không biết trong khi thi triển có bị hạn chế bởi đơn kiếm hay không?

Thoạt mới nghe hỏi, Tuệ Giác Thần Ni chưa đoán ra thâm ý của Cô Vân Đạo Trưởng, nên bà ta thuận miệng đáp:

- Lôi Âm Kiếm Pháp của bản ni không bị hạn chế bởi đơn kiếm, và nhất là khi thi triển tuyệt thế “Cửu Thiên Lôi Âm” nếu có được hai thanh thần kiếm sắc bén ngang nhau, mà hai tay vận dụng cùng một lượt thì oai lực lại càng tăng cường gấp mấy lần nữa!

Nghe xong, Cô Vân Đạo Trưởng cất tiếng cười ha hả một hồi, đoạn lão ta đưa tay lên vai rút thanh “Lưu Vân Đạo Kiếm” bước tới đưa cho Tuệ Giác Thần Ni, và với dáng điệu nghiêm trang nói:

- Hai thanh “Tử Nghê” và “Lưu Vân” thần kiếm, nguyên là một cặp thư hùng kiếm, do một tay thợ rèn nổi tiếng thời chiến quốc rèn đúc. Hôm nay, tại hạ mong rằng, đại sư sẽ “hợp dụng song kiếm” để tiêu diệt tà ma trên đỉnh Hoàng Sơn này...

Tới đây Tuệ Giác Thần Ni, mới hiểu ý câu hỏi của Cô Vân Đạo Trưởng, nên bà ta cũng không tiện từ chối, mà vội đưa tay đón nhận thanh “Lưu Vân kiếm” rồi mỉm cười cảm tạ:

- Xin đa tạ thịnh tình của đạo trưởng đã có lòng khảng khái cho mượn bảo kiếm, bản ni sẽ cố gắng đem hết sở năng để tiêu trừ yêu nghiệt, duy trì chính khí cho giang hồ võ lâm!

Mấy câu nói của Tuệ Giác Thần Ni tuy có vẻ khách sáo, nhưng đối với Nam Hoang Hạc Đạo thì là một điều sỉ nhục vô cùng, nên lão ta tỏ vẻ tức giận, sa sầm nét mặt, lắc mạnh cây Bích Ngọc Như Ý trong tay hất ba lần về phía tả, để chuẩn bị giao đấu, nếu gặp cơ hội sẽ ra tay hạ độc thủ!

Lúc này hai bên đã bước vào tình trạng khẩn trương tột độ. Kiếm đã rút khỏi bao, tên đã đặt trên nỏ. Tuệ Giác Thần Ni niệm một tiếng phật hiệu, phi thân nhảy xuống đấu trường, mang theo bóng tăng y màu xám và một vầng kiếm quang màu tím sáng chói lọi!

Nam Hoang Hạc Đạo cũng tay mặt cầm cây Bích Ngọc Như Ý tay trái cầm cây “Tiêu hồn bảo trượng” đứng ngưng thần ứng phó.

Một trận long tranh hổ đấu chấn động núi rừng sắp sửa mở màn!

Và giữa hai tay võ lâm cao thủ sẽ phải có một người phơi xác hoặc bại hoại thanh danh!

Giữa lúc mọi người có mặt tại đấu trường cùng hồi hộp nín thở lo lắng cho mọi người của phe mình, bỗng nhiên dưới Thanh Lương Đài vẳng lên những tiếng động kỳ dị!

Những tiếng động này nghe chẳng khác tiếng quỷ gào sói hú! Mà hình như xuất phát từ hai bên tả hữu Thanh Lương Đài độ ba mươi trượng!

Lúc bấy giờ các tay võ lâm cao thủ thuộc hai phe tà chánh có mặt trên Thanh Lương Đài kể cả hai người sắp sửa giao đấu là Nam Hoang Hạc Đạo và Tuệ Giác Thần Ni cũng đều bị những tiếng kêu gào kỳ dị, làm cho phải ghê rợn sồn lòng mà cùng ngừng tay để lắng tai nghe ngóng!

Tiếng quỷ khóc mỗi lúc một gần!

Tiếng sói tru cũng mỗi lúc mỗi tiến gần đến phía tả hữu Thanh Lương Đài!

Lúc bấy giờ, quần hào trên Thanh Lương Đài mới cùng nhau chợt hiểu ra tiếng quỷ khóc bi thương là giọng cười đau đớn của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn! Và tiếng

gào như tiếng sói tru tha thiết là tiếng gầm thét của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử!

Nhưng ai nấy đều lấy làm lạ, vì Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vốn là một tay kiêu ngạo tuyệt luân, xưng hùng tại vùng Tây Bắc đã lâu! Và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng là một bậc hào khách võ lâm, cuồng ngạo một thời. Tại sao bây giờ họ lại phát ra những tiếng cười và gào thét bi thuyệt thảm thiết như thế?

Giữa lúc quần hùng hai phe tà chánh đang lằng lằng nghi ngờ, suy đoán nguyên do, thì bỗng nhiên từ hai bên tả hữu Thanh Lương Đài có hai bóng người loạng choạng bước ra!

Hai bóng người này vừa xuất hiện, mọi người càng kinh hồn táng đờm không nỡ nhìn lâu!

Người ở bên tả bước ra là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, cánh tay trái đã cụt tận bắp vai, khắp mình máu me bê bết. Nhất là vết kiếm thương nơi giữa ngực lão ta, sâu hơn một tấc, máu tươi vẫn chảy rỉ rỉ không ngừng!

Tay mặt còn cầm chặt xác con Thiết Tuyến Linh Xà dùng làm binh khí, nhưng đã cụt mất cái đầu chỉ còn lại khúc mình dài hơn một trượng!

Người ở bên hữu bước ra là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn. Cánh tay trái cũng bị cụt gần hết chỉ còn độ bốn năm tấc. Trên bắp vai, chiếc đầu con Thiết Tuyến Linh Xà ngoạm chặt bám sâu vào trong thịt!

Vừa thấy hai người xuất hiện Đông Hải Kiều Bà đã thất sắc đứng dậy. Nhưng hình như lúc này, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã phát cuồng, không còn nhận ra người quen nữa, chỉ thấy hấn trợn cặp quái nhãn đỏ kè như máu, nhìn Bạch Y Đà Ông lớn tiếng quát:

- Tên gù kia, kể ra cái mạng chó của mi cũng còn khá dài mới theo kịp được ta đến đây để tham dự cuộc Đại hội Hoàng Đơn đấy!

Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng trừng cặp mắt lạnh lùng nhìn vết kiếm thương sâu hoắm nơi ngực Tiêu Dao Tử, tay mặt khoa thanh Chu Hồng bảo Kiếm một vòng, rồi mới kiêu ngạo hỏi:

- Tiêu Dao Tử, mi thử nghĩ xem mi còn sống được bao lâu nữa?

Nghe hỏi, Tiêu Dao Tử hàm hàm nổi giận chọc tức lại:

- Vết kiếm thương này của ta tuy nặng, nhưng ít ra cũng còn sống được nửa giờ nữa. Chỉ sợ chiếc đầu độc xà ghim trên bắp vai của mi không để cho mi sống được bao lâu nữa thôi!

Bạch Y Đà Ông lại vung thần kiếm một vòng tỏa kiếm quang chói lọi cất tiếng cười

khà khà :

- Từ Kỳ Liên Sơn, ta đã chém chết của mi mười bảy con độc xà dị chủng, còn một con cuối cùng này, tuy đớp trúng bả vai của ta, nhưng ta cũng đã đáp lại bằng một vết kiếm lủng ngực của mi, và chiếc đầu rắn độc cũng bị ta vụn 10 thành chân lực dùng Chu Hồng bảo Kiếm chặt đứt ! Hà hà...

Tới đây, lão ta ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn chiếc đầu độc xà bám chặt trên bả vai một cái rồi mới nghiêng răng nói tiếp :

- Lão gù này sẽ nhờ vào công lực nội gia thâm hậu, tu luyện mấy chục năm trời, ít ra cũng có thể chận được nọc độc chậm phát tác trong vòng nửa giờ nữa, để xem giữa ta với mi ai mạnh ai yếu và ai là kẻ chết trước...

Nghe nói, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Từ vung xác con Thiết Tuyến Linh Xà trong tay thành một hình vòng cung, đập vào tảng đá bên cạnh một tiếng “Bét” mất lộ hung quang, nhìn đối phương chòng chọc, và hậm hực hỏi :

- Tên gù kia, mi có dám cùng ta đấu một trận nữa cho đến chết tại đây chăng?

Bạch Y Đà Ông ngửa cổ cất tiếng cười khà khà đáp :

- Đại Hội Hoàng Sơn vốn được thiết lập để cho quần hùng thiên hạ so tài đấu sức. Huống chi, người chết lưu danh, cạp chết để da, nếu chúng ta không đấu được một trận quyết liệt tại đây để phân thắng phụ thì chết cũng không yên tâm nhắm mắt !

Lúc bấy giờ Tuệ Giác Thần Ni đã thu song kiếm, tạm thời lui về đứng chung một chỗ với nhóm “Bình Tung Tứ Hữu” và cùng nhìn nhau, khẽ lắc đầu thở dài. Nhất là vị thần y đương thời Bạch Nguyên Chương, đã nổi danh với ngoại hiệu “Nhân Tâm Quốc Thủ” thì lại cũng tỏ vẻ bùi ngùi, khẽ giọng than thở :

- Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử hai người, không kể một vài tính nết thiên khách hung tàn. Họ đều đáng được liệt vào loại bá tài trong giới võ lâm đương thời. Đến nay, cả hai đều đã sắp chết tới nơi, mà lòng hiếu thắng vẫn còn bùng bột không giảm chút nào. Chẳng lẽ ý nghĩa chân thực của hai chữ “Võ thuật” lại lợi hại đến thế ư? Mấy mươi năm ngày đêm khổ luyện, công lực nội gia thượng thặng, lại không dùng để bảo toàn thân thể mà đem để vào cuộc ác đấu tàn hại lẫn nhau như thế ư?

Mọi người nghe lời than thở của Bạch Nguyên Chương, ai nấy đều lẳng lặng suy nghĩ. Và cũng do đó mà ý nghĩ tranh danh hiếu thắng trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn này của mọi người, cũng đã lạnh nhạt đi rất nhiều!

Còn về phía Vực Ngoại Tam Hung thì từ trong nội bộ đã chia rẽ. Nam Hoang Hạp Đạo có ý muốn liên kết với Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, mượn cơ hội Hoàng Sơn

luận kiếm, chẳng những để tận diệt quần hiệp chính phái, mà còn âm mưu định trừ nốt cả Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, để đưa nền võ học Nam Hoang lên ngôi bá chủ lâu dài trong giới võ lâm vũ nội.

Tuy độc kế của chúng đã được định sẵn, nhưng chúng vẫn còn e dè đôi phần. Sự e dè này, không phải chúng ngại vì khó tiêu diệt quần hiệp chính phái, mà là vì giữa Đông Hải Kiều Bà với Tiêu Dao Tử có tình giao hảo rất thân nếu lỡ bị tiết lộ cơ mưu, thì sẽ nguy hiểm vô cùng!

Cho nên, lúc mới tụ tập đến Hoàng Sơn, Nam Hoang Hạng Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều đã biểu lộ thái độ cung kính tâng bốc Đông Hải Kiều Bà. Kỳ thực thì chúng định lợi dụng võ học tuyệt thế của mục ma đầu này để diệt trừ quần hiệp, sau đó chúng sẽ xuất kỳ bất ý mà thừa cơ hạ độc thủ đối với mục!

Đến nay, thấy Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã cùng Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn giao đấu sống chết từ Kỳ Liên Sơn đến đây và bị một vết kiếm thương rất nặng, dù có gặp được loại thánh dược như thiên tải linh chi cũng khó lòng cứu sống, thì trong bụng Đồng Cổ Thiên Tôn đã mừng rỡ như điên hân vội vàng ghé tai Nam Hoang Hạng Đạo kể rõ hiện trạng và ngấm ngấm cùng nhau quyết định âm mưu đã sắp đặt!

Còn Đông Hải Kiều Bà tuy có quen biết giao hảo với Tiêu Dao Tử, nhưng vì mục ta đã biết rõ những nhân vật võ lâm bao giờ cũng quý danh dự hơn mạng sống. Cho nên mặc dù thấy Tiêu Dao Tử đã lâm nguy sắp chết, mục ta cũng không dám ra tay cứu trợ, mục đành phải để cho hân cùng đối phương liều mạng một phen cuối cùng nữa, dẫu có chết cũng được yên tâm nhắm mắt.

Cũng vì những lý do ấy, mà đối với cuộc giao đấu thảm tuyệt nhân hoàn giữa hai tay võ lâm cao thủ này, mọi người thuộc hai phe tà chánh đều lặng lẽ đứng bàng quan với một tâm trạng nặng nề buồn thảm ngoại trừ hai tên ma đầu mang ý nghĩ mừng thầm là Nam Hoang Hạng Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn.

Riêng hai tay trong đấu tràng, ai nấy cũng biết rõ thanh Chu Hồng Bảo Kiếm sắc bén tuyệt trần và cây Thiết Tuyết Linh Xà Chiêu kỳ độc vô luân!

Một người trước ngực bị vết kiếm thương gần lộ tim phổi!

Một kẻ nơi bả vai bị chiếc đầu rắn bám chặt răng độc cắn ngập tận xương.

Cả hai đều nhờ vào thần công nội lực tu luyện hàng mấy chục năm trời và một lòng hiếu thắng uất hận nhất thời, nên mới miễn cưỡng duy trì được mạng sống kéo dài thêm trong chốc lát. Nếu không thì đã cùng nhau gục chết dưới chân Hoàng Sơn, chớ đâu còn ai có thể lên được tới Thanh Lương Đài.

Dưới tình trạng ấy, tuy nhiên, một kẻ trong tay có thanh thần kiếm đệ nhất đương thời, một kẻ vẫn cầm chặt xác độc xà mất đầu, chưa mất oai lực và còn có thể sử dụng được như một cây trường chiêu lợi hại. Nhưng cả hai đều tròng mắt lửa căm hờn, ngó nhau không chớp và cùng xê dịch bước một chung quanh đấu trường chứ không ai dám ra tay trước.

Bởi vì cả Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử đều tự hiểu, với chút chân lực còn lại, chỉ có thể miễn cưỡng đánh được một đòn hay một thế cuối cùng nữa thôi!

Mà đòn cuối cùng này giả như có thể khiến đối phương táng mạng lập tức và mình còn sống được trong một giây lát thì cũng kể như đã thắng lợi rồi!

Trái lại, như đòn cuối cùng mà không thành công, thì chẳng cần phải đợi đối phương đánh trả đòn mà chân khí cũng đã tản mạn để rồi bị phơi xác ở Hoàng Đơn, thanh danh một đời phó trôi giòng nước ...

Cho nên, cả Ông Vụ Viễn lẫn Tiêu Dao Tử đều không ai dám kinh động ra tay, mà chỉ nhìn nhau chòng chọc, xê dịch từng bước một. Máu tươi từ các vết thương của hai người vẫn chảy không ngừng. Sau khi họ ghìm nhau giữ miếng xê dịch được ba vòng đấu trường, lúc đầu, máu tươi còn nhỏ từng giọt cách nhau xa xa nhưng sau đó, đã kéo vệt theo bước chân xê dịch hai người làm thành một vùng trời đỏ, đường kính chừng hơn một trượng, trông thực thê thảm!

Tâm trạng của mọi người hai phe đứng chứng kiến bên cạnh cùng mỗi lúc mỗi khẩn trương theo bước chân của Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử. Trong bụng người nào cũng nảy sinh một nghi vấn như nhau là không biết ai sẽ chết trước trong vòng mấy giây nữa đây...

Nói về võ học, thì điều cần nhất là phải tu luyện được ổn định thân hình, bước đi cho nhẹ nhàng linh hoạt. Nhất là đối với Bạch Y Đà Ông và Ngọc Chỉ Linh Xà đều là những tay đệ nhất lưu cao thủ đương thời thì tất nhiên phải vững chãi về phần kỹ thuật cơ bản này. Thế mà, đến nay một người trúng nọc độc xà, một người bị vết kiếm thương, đến nỗi mất hẳn cả vẻ nhanh nhẹn, bước chân nặng nề chệnh choạng, cả những giọt máu từ vết thương chảy ra cũng không còn sắc đỏ mà đã biến sang màu tím đen, trông thực kinh khủng.

Giữa lúc tình trạng đến hồi khẩn trương tột độ, bỗng nhiên Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử tái mặt lộ vẻ đau đớn, rung rẩy thân thể vì vết kiếm thương trước ngực hành hạ, khiến chân bước của lão ta càng thêm nặng nề và lão đảo đầu như sắp ngã gục xuống!

Lão ta biết rằng, trong lúc xê dịch mấy vòng, vì tâm thần chuyên chú hết vào đối phương, nên phần chân lực tàn dư không đủ khổng chế vết thương, mà mạng sống cũng chỉ còn kéo dài được trong giây phút nữa thôi. Do đó, lão ta đành liều vận dụng chút hơi

thừa cuối cùng hét lớn một tiếng đồng thời thân hình bắn vọt lên không với chiêu thức “Thiên Vòng Oa Tước” vung xác con Thiết Tuyến Linh Xà trong tay, hóa thành một vầng huyền quang úp chụp xuống đầu Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn !

Vì thương thế của hai người tương đương, nên sự việc và động tác của đôi bên hầu như giống nhau. Bởi vậy giữa lúc Tiêu Dao Tử bị vết thương hành hạ đau đớn thì Ông Vụ Viễn cũng thấy cả một nửa thân mình bên tả bị tê dại vì nọc độc. Lão ta cũng biết tính mạng sẽ lâm nguy trong khoảng khắc nữa thôi !

Và trong giây phút thần trí còn hơi thanh tỉnh ấy, lão ta bỗng nhớ tới một điều tâm nguyện chưa được thỏa mãn, lão ta bèn quay đầu về phía quần hiệp, lớn tiếng hỏi:

- Nhân Thu Thủy lão đệ, đã đến Hoàng Sơn chưa ?

Nhân Thu Thủy nghe nói, vội vàng từ sau lưng Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chạy ra ứng tiếng đáp :

- Nhân Thu Thủy đã có mặt đây, Ông lão tiên bối định chỉ bảo điều chi, xin cứ cho biết !

Lúc ấy thân hình Tiêu Dao Tử đã ở trên không đang vung roi bổ xuống đỉnh đầu Ông Vụ Viễn mà Ông Vụ Viễn thì bị nọc độc xà đã phát tác hành hạ, cả một nửa thân mình bên tả tê dại, dù có muốn tránh nhưng cũng lực bất tòng tâm. Cho nên lão ta bèn vội vàng một mặt lao mạnh thanh Chu Hồng bảo Kiếm về phía thân mình Tiêu Dao Tử, một mặt cố vận chút hơi thừa, lớn tiếng nói :

- Thanh Chu Hồng Kiếm này của Ông Vụ Viễn đã tặng cho Nhân lão đệ. Hôm trước ở Lư Sơn, lão đệ có cho ta mượn lại để sử dụng, và ta đã hứa, bất luận gặp khó khăn nguy hiểm gì ta cũng phải kịp thời đem đến Hoàng Sơn vào dịp tết Trùng Dương để hoàn kiếm cho...

Ông Vụ Viễn mới nói tới đây thì đã nghe một tiếng “Huych” kể đó chỉ thấy xương thịt máu me bắn tung tóe đầy trời, khiến mọi người hiện diện trên Thanh Lương Đài đều phải giơ tay áo che mắt không dám nhìn cảnh tượng thê thảm hãi hùng phô bày trước mắt !

Thì ra, Ngọc Chỉ Linh Xà dùng phần hơi sức cuối cùng nhảy cao hơn ba trượng để đánh một đòn tối hậu. Nhưng khi vừa quay đầu nhào xuống phía đối phương, thì vì thương thế quá nặng, nên lão ta đã bật hơi ngay khi thân mình còn lơ lửng trên không.

Vừa đúng lúc ấy, Thanh Chu Hồng Kiếm trong tay Ông Vụ Viễn cũng lao xẹt ra. Và Tiêu Dao Tử chỉ còn là cái xác không hồn, làm sao biết tránh né, cho nên đã bị thanh bảo kiếm xuyên qua giữa ngực.

Mặc đầu bị bảo kiếm xuyên qua người, nhưng xác chết Tiêu Dao Tử và cây

Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu trong tay hắn vẫn còn đà lao xuống đỉnh đầu Ông Vụ Viễn, lúc đó cũng đang bị xà độc phát tác, thân mình tê dại không thể nhúc nhích né tránh. Cho nên lão đã lãnh trọn cả sức mạnh đang nhào xuống của con Thiết tuyến xà và thi thể Tiêu Dao Tử đúng ngay trọng huyết Bách Hội giữa đỉnh đầu, khiến máu óc phọt bắn tứ phía

Xác trên không rớt xuống !

Thây dưới đất ngã đổ...!

Hai vị võ lâm cao thủ tuyệt đại, và một con quái xà kỳ độc đều bị tan xương nát thịt gây thành một cảnh tượng thê thảm không ai nỡ nhìn !

Giữa lúc đó, mọi người bỗng thấy Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đề khí phi thân lên cao hàng hai ba trượng định bay theo chặn cướp thanh đệ nhất danh kiếm vừa từ tay Ông Vụ Viễn xuyên qua xác Tiêu Dao Tử và bay về hướng Nhân Thu Thủy đang đứng .

Về phía quần hiệp thì ai nấy cùng đang mãi kinh hãi và thương xót về cái chết thảm thiết của Ngọc Chỉ Linh Xà và Bạch Y Đà Ông cho nên không ai kịp để ý và cũng không ai có thể ngờ được rằng tên ma đầu này lại hèn hạ đến nỗi dám thừa cơ đoạt kiếm một cách vô sỉ như thế .

Nhưng giữa lúc chuỗi thần kiếm sắp tới tầm tay tên ma đầu Lôi Chấn Vũ, thì bỗng nhiên một luồng ám khí, không biết từ ai phát xuất, đẩy mạnh thanh kiếm bay trệch đi một chút vượt khỏi tầm tay của hắn rồi lại nhắm hướng Nhân Thu Thủy lướt tới!

Nhân Thu Thủy vừa giơ tay đón bắt được thanh đoản kiếm thì đã nghe có tiếng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân lạnh lùng nói :

- Lôi Thiên Tôn, Bạch Y Đà Ông là một tay tuấn kiệt đương thời mà kết quả với một cái chết thê thảm như hiện tại, thực đáng thương, đáng tiếc không hết ! Tại sao Thiên Tôn còn nhẫn tâm cấm cản không cho lão ta hoàn thành tâm nguyện trước khi nhắm mắt lìa trần. Chẳng lẽ Thiên Tôn lại bắt lão ta phải thiếu nợ người đời đến kiếp sau hay sao ?

Nghe nói, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ lộ vẻ sượng sùng tái mặt, lão ta vội hạ mình xuống đầu trường, cất tiếng cười ha hả đánh trống lảng :

- Như Đại Hiệp nói có hơi nặng lời. Vì Lôi mỗ đã từ lâu được nghe tiếng thanh bảo kiếm này liệt vào hàng đầu trong số ngũ đại kiếm võ lâm, cho nên Lôi mỗ mới có ý định thưởng thức nó một chút mà thôi chớ đâu dám cố ý cưỡng đoạt, khiến cho người sắp chết không được hoàn thành tâm nguyện mà Đại Hiệp lại nói như vậy.

Nói tới đây hắn ta bỗng quay mình về phía quần hiệp cất giọng oang oang thách thức:

- Từ trước tới nay, Lôi mỗ vẫn ru rú ở vùng Miêu Cương, ít khi được gặp các

bạc hào kiệt ở Trung nguyên. Vậy xin mời một vị nào ra tay chỉ giáo .

Trong số quần hiệp, có Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên, năm trước, vì nóng lòng báo thù cho cố hữu Bành Hàm nên ông ta đã một mình tới vùng Miêu Cương và từng bị nguy khốn trong Bách thú trận của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ . Đến nay, thấy hắn ta thách thức thì vị đại hiệp nóng tính này đã không nén được tức giận đang định nhảy ra giao đấu...

Nhưng vừa khi ấy Tử Dịch Thanh Loa Nhân Thu Thủy đã cầm ngang thanh Chu Hồng Kiếm thủng thỉnh bước ra... !

Thấy vậy, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ khẽ cau mày cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Con bé kia, mi dám cả gan ra giao thủ với lão phu đấy hả ?

Nét mặt Nhân Thu Thủy lộ vẻ thâm đạm khẽ lắc đầu đáp :

- Không phải tiện nữ dám ra tay giao đấu với lão tiên bối, mà chỉ có vài lời muốn hỏi lão tiên bối thôi !

Đồng Cổ Thiên Tôn hơi dịu nét mặt chậm rãi hỏi :

- Cô nương có điều gì hỏi xin cứ việc nói !

Nhân Thu Thủy khẽ ngừng đầu, phóng tia mắt long lanh chăm chú nhìn Lôi Chấn Vũ một lát rồi mới cất tiếng hỏi :

- Xin lão tiên bối cho biết nhân vật võ lâm thường lấy điều gì làm “Trọng” và điều gì làm “Đầu” ?

Lôi Chấn Vũ không đoán hiểu dụng ý của đối phương nhưng bất buộc lão ta cũng phải ứng thanh đáp :

- Đã là người trong võ lâm thì cần phải coi điều “Nhân” làm trọng, và điều “Nghĩa” làm đầu .

Nghe nói thế, Nhân Thu Thủy quét cặp mắt nhìn hai xác chết một lượt, mặt lộ vẻ thương xót, đoạn nàng lại cất tiếng hỏi tiếp :

- Trong hai vị bỏ xác tại đây, bất luận là Bạch Y Đà Ông hay Ngọc Chỉ Linh Xà cũng đều đã là những bậc cao thủ xuất sắc trong võ lâm hiện thời, thế mà đến phút chót của cuộc đời gặp thảm trạng như thế này khiến ai trông thấy mà không thương cảm! Cho nên, tiện nữ khẩn cầu Lôi Thiên Tôn tạm ngừng tay một lát, đợi chôn vùi thi thể của hai người danh thắng, không hiểu được Thiên Tôn đồng ý hay chẳng ?

Mấy lời nói của Nhân Thu Thủy đã khiến mọi người thuộc hai phe chánh tà đều phải xúc động, cúi đầu lắng lắng suy nghĩ, thầm phục nàng vô cùng.

Một lát sau, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đứng dậy đầu tiên, giơ song chưởng nhằm hai gốc cây cổ tùng bên cạnh Thanh Lương Đài, đẩy ra hai luồng chưởng lực !

Vừa chạm chưởng phong, cây cổ tùng đã búng gốc đổ nhào. Mọi người đã hiểu ý và cũng bắt chước thi triển, chỉ trong chốc lát, họ đã dùng thần công nội gia, đào xong hai huyết mộ sâu dưới gốc cổ tùng !

Nam Hoang Hạt Đạo liền quay lại sai năm tên môn đồ còn lại trong nhóm “Hoàng Y Thất Sát” khiêng xác Tiêu Dao Tử đặt xuống huyết và đang định lấp đất thì bỗng nhiên có tiếng Đông Hải Kiều Bà quát bảo :

- Hãy khoan !

Năm đạo nhân áo vàng nghe tiếng quát đều ngạc nhiên dừng tay.

Đông Hải Kiều Bà thung thính bước đến nhặt xác con Thiết Tuyến Linh Xà liệng xuống bên cạnh xác Tiêu Dao Tử, rồi mới để cho “Hoàng Y Ngũ Sát” vùi đất lấp huyết. Sau đó, họ quay về phía mọi người, mỉm cười chua xốt nói :

- Tiêu Dao Tử suốt đời yêu thích các giống độc xà ác mãng. Ngày nay tới lúc quy nguyên kết quả, cùng Bạch Y Đà Ông vùi xác Hoàng Đơn, lại có được một độc xà đồng táng, kể cũng đỡ tịch mịch dưới suối vàng...

Mấy lời nói và cử chỉ của Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm tuy không có ý nghĩ sâu xa gì, nhưng cũng chứng tỏ họ là người còn có chút lương tâm thuần hậu, khiến mọi người nghe xong ai nấy đều cảm động bồi ngùi !

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cũng cất lên một tiếng rú bi thiết bước đến bên cạnh xác Bạch Y Đà Ông nhường cặp mày rậm trối giọng cười khăng khắc nói :

- Ông Đà Tử ơi, giữa bạn với ta, tuy lúc sống không có qua lại giao du nhưng vì tình võ lâm đồng đạo, nên Hùng mỗ cũng nguyện giúp bạn vùi nắm xương tàn cho bạn tại Hoàng Đơn này !

Dứt lời, ông ta cúi đầu xuống ôm xác Bạch Y Đà Ông nhẹ nhàng nhảy xuống huyết mộ bên cạnh !

Khi đặt xác Ông Vụ Viễn ngay ngắn Hùng Đại Niên nhảy lên đang định vung chưởng đùn đất lấp huyết, bỗng nhiên cũng lại nghe có tiếng nói lớn :

- Hãy khoan !

Tiếng “Hãy Khoan” lần này được phát xuất từ miệng Tử Dịch Thanh Loa Nhân Thu Thủy khiến Hùng Đại Niên phải ngạc nhiên quay lại mỉm cười hỏi

- Có phải Nhân cô nương cũng định tìm một vật để chôn theo ông Đà Tử đấy không ?

Nét mặt Nhân Thu Thủy lộ vẻ cảm động bùi ngùi nhìn xác Bạch Y Đà Ông nằm thê thảm dưới lòng huyết mộ rồi khe khẽ lắc đầu đáp :

- Đúng vậy, tiện nữ muốn đem thanh Chu Hồng bảo Kiếm này chôn theo Ông lão tiên bối!

Nghe câu trả lời của Thu Thủy, tất cả quần hùng đều lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Mười mấy luồng mục quang đều nhất tề chăm chú nhìn nàng không chớp. Trường Bạch Tử Đồ Hùng Đại Niên khẽ cau mày hỏi dồn :

- Cô nương định đem chôn thanh Chu Hồng Kiếm với xác Bạch Y Đà Ông thật đấy à?

Nhân Thu Thủy gạt đầu một cái không do dự rồi lên tiếng hỏi Hùng Đại Niên :

- Hùng lão tiên bối, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lúc sống yêu thích loài rắn, lúc chết đã được xác rắn chôn theo, thì sao thanh Chu Hồng Kiếm lại không thể được cùng táng với Ông lão tiên bối?

Nói đoạn nàng vận lực vào tay bẻ thanh kiếm.

Vietkiem.com